Schiller Instituttet

* si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

EIR:

Xi Jinpings Nye Silkevej: En genoplivelse af konfuciansk kultur

Af Michael Billington

5. april 2015 – Kina har for verden lanceret noget, der aldrig før har eksisteret i det menneskelige samfund. Skabelsen af BRIKS' Nye Udviklingsbank i sommeren 2014 og Kinas indvielse af Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) i foråret 2015, hvor 48 nationer tilsluttede sig som grundlæggende medlemmer (på trods af intenst pres fra Obamaregeringen for at boykotte Kinas initiativ), markerer begyndelsen på en revolutionerende transformation af civilisationen. Denne historiske proces kan kun forstås i sammenhæng med det kulturelle og økonomiske forfald, der nu er i færd med at drive USA ind i både økonomisk kollaps og strategisk konfrontation med Rusland og Kina, der snart kunne eksplodere i en global atomkrig og tilintetgørelsen af civilisationen, som vi kender den, alt imens Kina gennemlever en renæssance af den store, konfucianske kultur, der har været drivkraften bag hver eneste periode med fremgang og videnskabeligt fremskridt i det moderne Kinas historie.

Præsident Xi Jinpings meddelelse om den Nye Silkevej ved Shanghai Samarbejdsorganisationens møde i Kasakhstan i september 2013, og den Nye Maritime Silkevej i Indonesien i oktober 2014, var gnisten til det, der nu, sammen med BRIKS-initiativet, er blevet til historiens største eksplosion af infrastrukturudvikling på global skala. Den eneste sammenlignelige proces var Franklin Roosevelts udstrakte udvikling af USA's infrastruktur i 1930'erne – bortset fra, at denne nye proces er på global skala. Xi Jinping har endda personligt opfordret præsident Obama til at gå med i processen og bringe verden sammen om at hæve menneskeslægtens levestandard og produktivitet, i en »interessernes harmoni«, som Amerika engang selv var forkæmper for.[i] I dag er det idéen om harmoni, som Konfucius (551-479 f.Kr.) introducerede, der inspirerer Kina til at tilbyde »win-win«-samarbejde blandt alle nationer om store infrastrukturprojekter, til gavn for hele menneskeheden. Den ubehagelige virkelighed med den aktuelle, globale krise er, at USA, under Bush' og Obamas præsidentskaber, er en dekadent, døende kultur, der begunstiger dødbringende nedskæringspolitik, evindelige krige og udsvævende, samfundsmæssig degeneration, der åbenlyst forsøger at ødelægge den kinesiske nations kulturelle optimisme og denne nations vision om og helligelse til global udvikling.

Ironisk nok er den nuværende renæssance, der finder sted i Kina, på afgørende vis influeret af den »interessernes harmoni«, der karakteriserede det oprindelige Amerikanske System for Politisk Økonomi, der blev introduceret til Kina af dets måske største landsmand, Sun Yat-sen (1866-1925), fader til Den republikanske Revolution i 1911, der væltede det kejserlige Qingdynasti og bragte Alexander

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Michelle Rasmussen; Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:
Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Instituttets arbejde:
Medlemskab: 1 år: 500 kr., 6 mdr.: 275 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

Kontinuiteten af Kinas konfucius-kultur: højtideligholdelsen af 100-året for Sun Yat-sens Revolution i 1911, Beijing, 10. okt. 2011.

Hamiltons Amerikanske System til Kina. Sørgeligt nok er dette Amerikanske System systematisk blevet ødelagt i Bush-familiens og Obamas Amerika, alt imens det er i live og har det godt i Kina.

Disse udviklinger i Kina og BRIKS-nationerne (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika) har været en sejr for Lyndon og Helga LaRouche, der indledte en international kampagne for den Nye Silkevej kort tid efter, at Sovjetunionen var faldet i 1991, som et middel til at bringe verdens nationer sammen omkring store udviklingsprojekter, til gensidig gavn.

Under sin seneste række af møder i Kina understregede Helga Zepp-LaRouche den afgørende betydning, som dusinvis af konferencer i hele verden, arrangeret af Schiller Instituttet (stiftet af fr. LaRouche i 1984), har haft, og som opfordrede til den Nye Silkevej som grundlag for én gang for alle at gøre en ende på den Kolde Krigs opdeling af verden og for at udløse menneskeslægtens skabende potentiale.

Sun Yat-sen og Det amerikanske System

Sun Yat-sen var på én og samme gang konfucianer, kristen og fortaler for Det amerikanske System. For næsten et århundrede siden satte han den udvikling i gang, som Xi Jinping nu har taget op, alt imens sidstnævnte imidlertid udvikler den langt ud over Suns oprindelige plan.

En sammenligning af tre kort giver en grafisk demonstration af de historiske forbindelser mellem Sun Yat-sens vision, hr. og fr. LaRouches forslag og præsident Xi Jinpings politik og planer i dag. Disse tre kort er: **Figur 1,** Sun Yat-sens forslag fra 1919 om en udstrakt jernbane- og kanaludvikling for Kina, der strakte sig frem til Rusland, Centralasien og Sydøstasien; **Figur 2**, de tre grene af den Nye Silkevej (kaldet den Eurasiske Landbro på daværende tidspunkt), som blev foreslået af Lyndon og Helga LaRouche i 1992 – den nordlige rute gennem Rusland, den centrale rute gennem Centralasien og den sydlige rute gennem Sydøstasien; og **Figur 3**, der viser Kinas nuværende jernbanenetværk og foreslåede forlængelser. Den filosofiske forbindelse mellem disse tre er, at, alt imens de ikke er så lette at vise gennem fysisk sansemæssig opfattelse, så er det så meget desto mere dybtgående og så meget desto mere afgørende at forstå det, hvis verden skal overleve og få fremgang i dette kriseøjeblik.

Figur 1. *Sun Yat-sens plan fra 1919 for bygning af jernbaner og kanaler.*

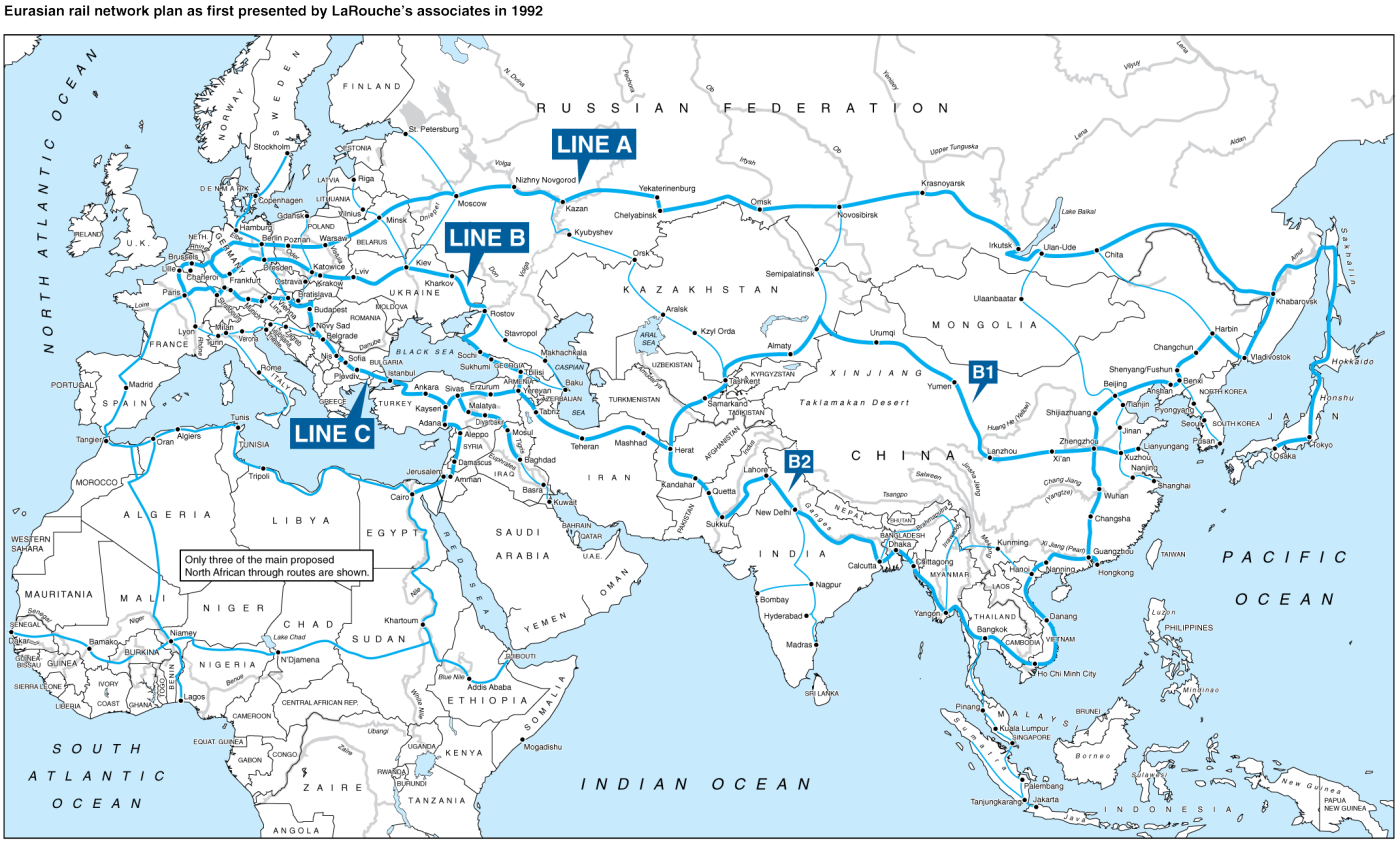

Figur 2. *Plan over det Eurasiske Jernbanenet, som den første gang blev præsenteret af LaRouches medarbejdere i 1992.*

Suns forslag fremkom på et tidspunkt med global krise meget lig vor egen tids. Med afslutningen af den britisk anstiftede krig (senere kaldet Første Verdenskrig) forudså Sun fremtiden. »Den nylige Verdenskrig«, skrev han, »har bevist over for menneskeheden, at krig er ødelæggende for både sejrherren og den besejrede, og værre for aggressoren. Hvad der gælder inden for militær krigsførelse, gælder endnu mere i handelskrig. Jeg foreslog at afslutte handelskrigen ved samarbejde og gensidig hjælp i udviklingen af Kina. Dette vil rykke den formentlig største årsag til fremtidige krige op med rode. Verden har i høj grad fået gavn af udviklingen af Amerika som en industri- og handelsnation. Så et udviklet Kina, med sine 400 millioner indbyggere, vil blive endnu en Ny Verden i en økonomisk betydning.« Hvis de vestlige nationer ikke anvendte krigsmaskinen på sådanne store udviklinger, advarede han, ville en ny krig være uundgåelig – hvilket den rent faktisk var.

Sun studerede Alexander Hamiltons og Abraham Lincolns Amerikanske System. Ulykkeligvis, som han klart indså, så, under det britiske, imperialistiske aktiv Woodrow Wilsons præsidentskab, »er USA fuldstændigt mislykkedes i fredstid, på trods af dets store succes i krig. Verden er således blevet kastet tilbage til tilstanden før krigen. Det vilde kapløb for. territorier, kampen for mad og striden om råmateria-

Figur 3. *Kinas nuværende jernbanenet*

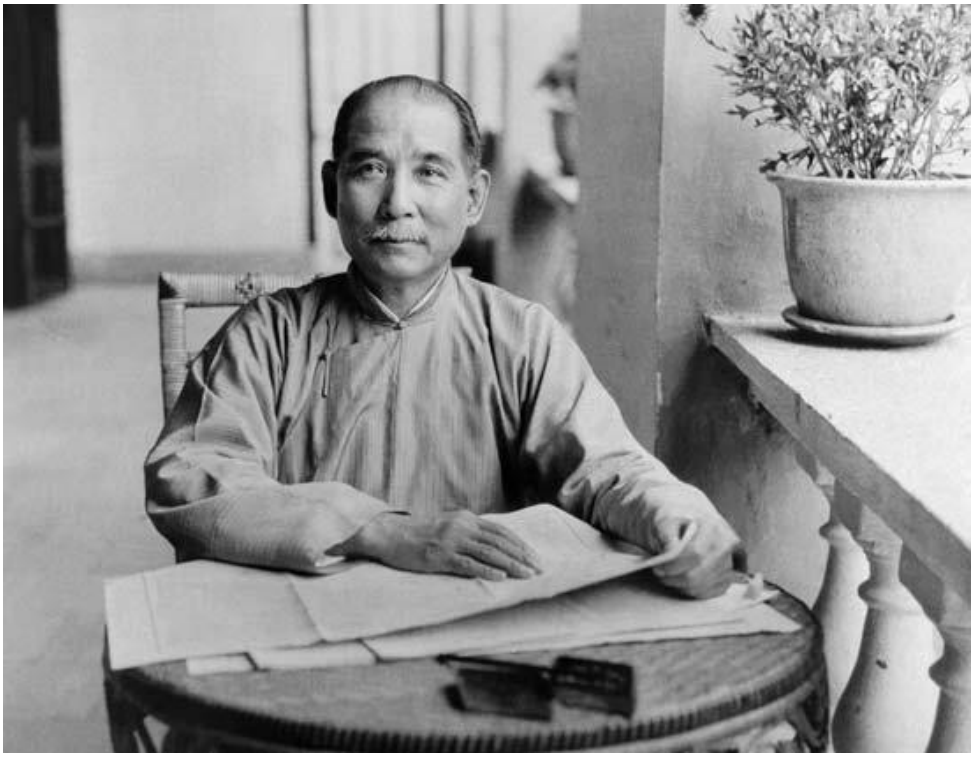

Dr. Sun Yat-sen i 1924 i Guangzhou

ler vil atter begynde«. Vesten nægtede at ænse hans råd eller støtte hans forslag – og, som han advarede om, så fulgte der mere, frygtelig depression og krig i 1930'erne og 1940'erne.

Vi står nu over for en langt mere forfærdelig civilisationskrise med præsident Obama, der følger Det britiske Imperiums plan for krig med Rusland og Kina i en tidsalder med atomvåben. Sun Yat-sens råd om konfucianisme og Det amerikanske System er blevet hørt af de nuværende kinesiske ledere, så vel som også af Ruslands nuværende ledere. Det ville være anbefalelsesværdigt for amerikanere at studere hans arbejde for at være med til at genrejse Det amerikanske System i selve USA.

Suns konfucianisme

Sun var konverteret til kristendommen og havde lært om kristendom af sine amerikanske lærere i Hawaii, hvortil han var rejst fra sit hjem i det sydlige Kina sammen med sin broder i 1870'erne og 1880'erne for at arbejde og studere.

Men Sun var også konfucianer, selv om han var indædt modstander af ideologien hos sin tids fremherskende, konfucianske ledere, der havde tilpasset sig både Qingdynastiets degenererede, kejserlige herskere og de endnu mere degenererede, britiske, imperialistiske overherrer over Kina ved slutningen af det 19. århundrede.

Da de britiske kanonbåde ankom til Kina, lastet med opium for at gøre det kinesiske folk til slaver, gjorde de, hvad de altid gjorde i nationer, der var udset som mål for kolonialistisk herredømme – de fremstillede de filosofiske strømninger dér for at støtte de aristoteliske strømninger, der afviste den platoniske anskuelse om, at mennesket var et skabende væsen, der var helliget til at hæve alle mennesker op gennem republikanske principper og videnskabelig udforskning. Den aristoteliske tradition anskuer i stedet mennesket som et dyr, der fødes til at være enten herre eller slave, og som er villig til at underkaste sig naturens kræfter snarere end at beherske dem.

I Kina fandt de denne degenererede anskuelse i de daoistiske og legalistiske traditioner, der havde været modstandere af konfucianisme fra dens begyndelse. De antog især en retning, der, selv om den kaldte sig konfuciansk, afviste den konfucianske anskuelse af mennesket, der byggede på intellektets skabende evne, til fordel for det filologiske studium af de originale, konfucianske tekster, som kaldtes Bevismæssig Forskning, og som fremførte, at der ikke kunne forandres noget i den bogstavelige fortolkning af disse tekster – dvs. rendyrket, britiske empirisme.

Disse lærde, der samtidigt var lokale embedsmænd i overensstemmelse med det kinesiske system med at vælge embedsmænd på basis af eksaminering i de konfucianske tekster, blev ikke overraskende de britiske opiumhandleres mellemmænd (kompradorer), med centrum i Kanton (nutidens Guangzhou).

Suns konfucianske verdensanskuelse trak i stedet på traditionen efter det største intellekt i Songdynastiets Konfucianske Renæssance i det 12. århundrede, Zhu Xi (1130-1200 e.Kr.). Zhu Xi og hans Princippernes Skole (*Li*) genoplivede Konfucius' og hans elev Mencius' idéer, meget lig den måde, hvorpå den Europæiske Renæssance genoplivede Platons idéer fra det antikke Grækenland.

Denne konfucianske verdensanskuelse var i overensstemmelse med den Europæiske Renæssances menneskesyn, der karakteriseres af de store filosoffer og statsmænd, Nicolaus Cusanus og Gottfried Wilhelm Leibniz, og med Benjamin Franklins og Alexander Hamiltons Amerikanske System, der igen var inspireret af værkerne af Leibniz (1646-1716). Leibniz genkendte sin egen idé om *monaden* i Zhu Xis koncept om *Li*, i betydningen »princip«. For Zhu Xi var *Li* et universelt, evigt princip, udeleligt, uden for tid og rum, og eksisterende forud for alle skabte ting, og som styrer tingenes orden og begi-

Konfucius (551-479 f.Kr.)

venheder. Hver individuel ting besad sit eget princip, der fandt sin betydning i sit forhold til det universelle. For Leibniz svarede dette til hans opdagelse af monaden, idéen om, at alle skabte ting defineres ikke ud fra dem selv, men igennem deres forbindelse til universet som helhed, gennem den konstante proces af forandring og udvikling.

Zhu Xi og Det amerikanske System

Leibniz var, i en vis fundamental forstand, grundlæggeren af Det amerikanske System for Politisk Økonomi, der blev udviklet af sådanne elever af Leibniz som Cotton Mather og Benjamin Franklin, og som meget senere gik i arv til Sun Yat-sen som student på Hawaii. Idéen om »stræben efter lykke« i Uafhængighedserklæringen kom fra Leibniz' idé om lykke som udelukkende værende et resultat af dyd. Det amerikanske Systems princip om fysisk økonomi, med udspring i videnskabelige opdagelser, stammer også direkte fra Leibniz. Det er således lærerigt at bemærke den tætte forbindelse mellem Fortalen til Den amerikanske Forfatning og et af de mest betydningsfulde bidrag til kinesisk, filosofisk tænkning gennem Zhu Xi.

Til udvikling af sit begreb om videnskabelig metode trak Zhu Xi på en at de berømteste passager fra *Riternes Bog* (en af de »Fire Bøger« - de konfucianske klassikere), indledningen til *Den store Lære*, der menes at være skrevet af Konfucius selv. Passagen sammenlignes her med Fortalen til Den amerikanske Forfatning:

Den store Lære, fra Riternes Bog i Zhu Xi's fortolkning:

De gamle, der ønskede, at *alle mennesker under Himlen* skulle bevare deres *medfødte, selvlysende dyd utilsløret*, måtte som det første *regere nationen godt*; og idet de ønskede at regere nationen godt, måtte de som det første etablere *harmoni i deres husstand*; og idet de ønskede at etablere harmoni i deres husstand, måtte de som det første *kultivere sig selv*; og idet de ønskede at kultivere sig selv, måtte de som det første *indstille deres tanker på det rette*; og idet de ønskede at indstille deres tanker på det rette, måtte de som det første udvikle *tankens oprigtighed*; og idet de ønskede at besidde tankens oprigtighed, måtte de som det første *udvide deres viden mest muligt*. Udvidelsen af viden til det mest mulige ligger i *den fulde opfattelse af tingenes princip.*

Fortalen til Den amerikanske Forfatning:

Vi, folket i De forenede Stater, med det formål *at danne en mere perfekt union*, etablere *retfærdighed*, sikre *national ro*, træffe bestemmelser for det *fælles forsvar*, fremme *det almene vel* og sikre *frihedens velsignelse* for *os selv* og *vor eftertid*, forordner og etablerer denne Forfatning for Amerikas Forenede Stater [kursivering tilføjet].

Den klassiske, kinesiske tekst var, som alle klassiske skrifter, poetisk i sin natur, og således metaforisk snarere end rigidt præcist (på trods af de britiske mellemhandleres (kompradorers) tåbelige argumenter i den Bevismæssige Forsknings-sekt). Zhu Xi fortolkede den ovenstående passage på to måder, der var forskellig fra de traditionelle fortolkninger, og hermed forstærkede han således de underliggende idéers kraft og lagde grunden til det 12. århundredes Konfucianske Renæssance under Song-dynastiet.

For det første, ordene i den indledende passage: »De gamle, der ønskede, at alle mennesker under Himlen skulle bevare deres medfødte, selvlysende dyd utilsløret«, havde tidligere været fortolket som »De gamle, for at manifestere selvlysende dyd over for alle under Himlen«, dvs., at det antyder, at alene herskeren må manifestere dyd for at opnå god regeringsførelse.

Zhu Xi insisterede på, at passagen formidlede en langt bredere mening: at alle mennesker fødtes med selvlysende dyd, og at formålet med regering var at opløfte hele menneskehedens naturlige, dydige egenskaber, præcis som Den amerikanske Forfatning fremfører, at en mere perfekt union afhænger af, at det almene vel fremmes, og Uafhængighedserklæringen bekræfter »stræben efter lykke« gennem udviklingen af ens skabende evner.

Zhu Xis anden, nye fortolkning kom i slutpassagen.

Han fremførte, at begrebet »udvidelse af viden« krævede mere end det empiriske studie af tingene, hvis dette fortolkes som en blot og bar registrering af fysiske sanseindtryk. Zhu Xi insisterede på, at ægte viden udelukkende ligger i den fulde opfattelse af tingenes *princip*. Ud over tingenes og begivenhe-

Zhu Xi (1130-1200 e.Kr.)

dernes mange fysiske attributter må man udforske de usynlige egenskaber, de karakteristika, der forbinder objektet (eller begivenheden) i et årsagsbetinget forhold til det skiftende univers – det, som Leibniz kaldte *analysis situs.* Zhu Xi skrev, at denne metode, når den blev flittigt anvendt, ville afsløre »alle tings manifesterede og skjulte, underfundige og åbenlyse kvaliteter«.

Dette understreger, hvorfor Sun samtidigt identificerede sig dybt med Zhu Xis Konfucianske Renæssance under Song-dynastiet og med Det amerikanske System. Det viser også, hvorfor han afviste de britiske kompradorers Bevismæssige Forskningsretning, der insisterede på, at ingen forandring var mulig.

Riternes Bog placerede således en streng, videnskabelig metode som grundlaget for hvert led i en årsagsbetinget kæde: som den nødvendige kilde til viden, til tankens oprigtighed, til selv-kultivering, til husstandens harmoni, og til god regeringsførelse.

Det var dette universelle begreb, som Zhu udviklede, der udgjorde det erkendelsesteoretiske grundlag for både den Konfucianske Renæssances kunstneriske og videnskabelige udviklinger under Song-dynastiet, og den eksplosive, økonomiske og demografiske vækst i samme periode.

Leibniz stod i direkte kontakt med de i Kina i det 17. og 18. århundrede værende jesuitermissionærer, der havde bragt de videnskabelige værker af Johannes Kepler og andre renæssancevidenskabsmænds og musikeres værker til Kina, og som havde oversat Konfucius', Mencius' og Zhu Xis værker. Leibniz, der udgav en avis med titlen *Novissima Sinica (Nyheder fra Kina),* baseret på sin korrespondance med jesuitermissionærerne, beskrev det potentielle videnskabelige og kulturelle samarbejde mellem Europa og Kina på denne måde:

»Jeg anser det for at være skæbnens enestående plan, at den menneskelige kultivering og forfinelse i dag så at sige er koncentreret i vort kontinents to ekstremer, i Europa og i Kina, der pryder Orienten, som Europa gør det i den modsatte rand af verden. Måske har Det øverste Forsyn beordret et sådant arrangement således, at, idet de meste kultiverede og fjerntliggende folk strækker deres arme ud mod hinanden, de folk, der ligger imellem dem, kan bringes til en bedre levemåde.«

Men sådan skulle det ikke være – i hvert fald ikke på det tidspunkt. De venetianske, imperialistiske fraktioner inden for Kirken i Rom afviste idéen om, at de »hedenske« kinesere kunne tage kristendommen til sig, uden først at afvise hele den kinesiske histories konfucianske, intellektuelle tradition. Eftersom lederskab i Kina blev udvalgt på baggrund af ens viden om og praktisering af den konfucianske morallære sådan, som den fremstilledes af Zhu Xis lære under Song-dynastiet, så var Roms krav om, at enhver, der ønskede at blive kristen, skulle frasige sig konfucianisme, det samme som at kræve, at de frasagde sig alle regeringsinstitutioner i landet – en 1700-tals version af nutidens undergravende »farvede revolutioner«.

Mencius (372-289 f.Kr.)

Gottfried Wilhelm Leibniz (1846-1716)

I flere årtier forsøgte både den kinesiske Kejser Kang Xi (1654-1722) og hans jesuitiske samarbejdspartnere at formidle sandheden om konfucianisme til Rom, men de venetianske imperialister vandt slutteligt og tvang kineserne til helt at udvise missionærerne. Samarbejde mellem Øst og Vest blev brudt i begyndelsen af det 18. århundrede og satte scenen for de britiske imperialisters kanonbådes ankomst.

Britisk ødelæggelse

En af de britiske taktikker for at modarbejde den konfucianske tradition var rekrutteringen af en ung opiummisbruger ved navn Yen Fu, der blev afskibet til London i 1877, hvor han blev indoktrineret i britisk, radikal empirisme, som dernæst blev introduceret til kineserne som essensen af »vestlig tænkning«. Han lærte intet om Leibniz' og hans medarbejderes videnskab i Europa og USA, ej heller om amerikanernes, tyskernes og russernes store udviklingsprojekter gennem deres samarbejde efter den amerikanske sejr over briterne i Den amerikanske Borgerkrig. Yen Fu blev snarere en rabiat forsvarer af amoralskhed inden for videnskab, statsvidenskab og økonomi og prædikede loven om »rigdom og magt« som kriteriet for sandhed. Han oversatte værkerne af Adam Smith, Jeremy Bentham, John Stuart Mill og de andre støtter af Det britiske Imperium, som dernæst blev præsenteret for kineserne som »vestlig tænkning«, hvis idéer udgjorde den rette vej til rigdom og magt. På vegne af sine britiske sponsorer lancerede Yen Fu et angreb på konfucianisme mod Zhu Xi (1130-1200 e.Kr.) til fordel for legalisme og daoisme, der, skrev han, er de eneste anskuelser, der er i overensstemmelse med Darwins, Montesquieus og Spencers. I sandhed korrekt – og han kunne have tilføjet, med Det britiske Imperiums kolonisering af Kina. Det var den verden, som Sun Yat-sen fødtes ind i, i 1866, i den sydlige provins Guangdong.

Sun Yat-sen og Det amerikanske System

Det var Sun Yat-sen, der var skolet i Det amerikanske System for Politisk Økonomi, der på enestående vis identificerede og afslørede bedrageriet bag den britiske portrættering af »vestlig tænkning« som værende Oplysningstiden empirisme, og som dernæst fortsatte med at knække ryggen på britisk, imperialistisk magt i Kina. Sun, kendt i Kina som Sun Zhongshan, blev opdraget på Hawaii i 1870'erne og 1880'erne af familien til Frank Damon, der spillede en førende rolle i det arbejde, der blev udført af Phi ladelphiakredsen omkring Henry Carey, Abraham

Kejser Kang Xi med astronomer fra Jesuitterordenen.

Lincolns økonom. Det var denne Henry Carey, der bragte konceptet for den amerikanske, transkontinentale jernbane til Rusland, som førte til skabelsen af den Transsibiriske Jernbane (den første »Eurasiske Landbro«), og som bragte det amerikanske system med protektionisme og regeringsstyret kreditpolitik til Tysklands kansler Otto von Bismarck, som førte til skabelsen af det moderne, industrialiserede Tyskland. Damon gav Sun Yat-sen et sanseligt greb om de modstridende verdensanskuelser, der konkurrerede i Vesten, og som rent politisk karakteriseres af Det amerikanske System versus Det britiske System. Sun brugte denne forståelse af universalhistorie, sammen med sine egne studier af, og indsigt i, kinesisk historie og kultur, til at fremlægge for verden en spiddende analyse af ondskaben i Det britiske Imperium og dets idelogiske oprindelse. Han var ihærdig modstander af Kinas støtte til briterne i Første Verdenskrig og fremførte i sin bog, The Vital Problem of China (Kinas afgørende problem) fra 1917, at briternes indtagelse af dele af Kina som sin »indflydelsessfære« og briternes »tvingen vort folk til at købe og ryge opium« demonstrerede, at »hvis man virkelig ønsker at være forkæmper for retfærdighed i dag, må man først erklære England krig«, ikke Tyskland, og tilføjede: »Men Kina ønsker ikke at erklære en krig«. Ved slutningen af Den store Krig foreslog Sun en enestående metode til at ændre det igangværende sammenbrud af vestlig civilisation – gennem at samarbejde om udviklingen af Kina! 'Den internationale udvikling af Kina', skrevet af Sun i 1919, anklagede de vestlige nationer for at drive sig selv ud i global depression og »krigen, der skal gøre en ende på alle krige« ved ikke at handle på baggrund af sandfærdige idéer. Sun identificerede disse sandfærdige idéer som lige præcis Alexander Hamiltons og Den amerikanske Forfatnings idéer, som en modsætning til Det britiske System. Selv internt i USA påpegede Sun forskellen mellem Hamilton og Thomas Jefferson, hvorved Hamiltons føderalisme, snarere end Jefferske System. Ved at forenes under Den amerikanske Forfatning, sagde Sun, opnåede den nye republik styrken til at forsvare sig imod den britiske politik med »frihandel«, der tilsigtede at forhindre udviklingen af nationale, amerikanske industrier. Han insisterede på, at Adam Smiths britiske doktrin om frihandel var baseret på det darwinske begreb og alle-mod-alle-konkurrence, hvorimod »den menneskelige evolutions primære kraft er samarbejde, og ikke kamp, som det er i dyreriget«. Dette var det konfucianske koncept om harmoni. Suns 'Kinas internationale udvikling' var en detaljeret udvidelse af de idéer, som Henry Carey fremlagde, inklusive udstrakte jernbane- og kanalsystemer, der gik på kryds og tværs i hele Kina, med fortsættelse ind i Sydasien og igennem Rusland ind i Europa, parret med hastig, national industrialisering. Hans mål var ikke blot transformationen af Kina, men af hele verden. Denne plan, skrev han, må være »en praktisk løsning på de tre, store spørgsmål for verden, som er den internationale krig, handelskrigen og klassekrigen«. Suns polemik imod Adam Smith, J.S. Mills og darwinisterne var i modstrid med næsten enhver, fremherskende mening i Kina under brydningerne i begyndelsen af det 20. århundrede. Både »reformatorerne« og »de radikale« accepterede generelt løgnen om, at britisk empiristisk ideologi var det eneste alternativ til den »gamle tænkning« (dvs., konfucianisme), som, prædikede de, var ansvarlig for det økonomiske og sociale forfald i Kina. Sun afviste sådan britisk ødelæggelse, og reddede ved samme lejlighed Kina. Sun Yat-sen troede lidenskabeligt på overensstemmelsen mellem kristendom og konfucianisme. De konfucianske reformatorer fra slutningen af Qingdynastiet afviste imidlertid, meget lig nutidens »fundamentalistiske« bevægelser i hele verden, økumenisk fællesskab til fordel for en politisk konfucianisme samtidig med, at de i realiteten vedtog deres koloniherrers ideologiske præmisser. Lederen af reformbevægelsen i 1890'erne og begyndelsen af det 20. århundrede, Kang Youwei (K'ang Youwei, 1858-1927), foreslog endda at vedtage konfucianisme som statsreligion, under Kejseren. Men deres filosofiske argumenter faldt samen med den materialistiske og utilitaristiske ideologi i britisk empirisme – de ønskede simpelt hen en kinesisk version. Sun konfronterede Kang Youwei og hans tilhængere, ikke alene over deres afvisning af at opgive deres forladen sig på det monarkiske system, men også over deres accepteren af det darwinistiske menneskesyn. Kangs syn på konfucianisme kom, ikke overraskende, fra den Bevismæssige Forskningsretning. Kang mente, at Kejseren var afgørende for at regere Kina, alt imens hans fortolkning af konfucianisme reducerede denne til at være et sæt regler for adfærd, regler, der slutteligt kom fra Himlens Søn (Kejseren) snarere end fra selve Himlen, som Mencius havde insisteret på. Sun Yat-sens koncept om en republikansk regering hvilede på en højere hypotese om menneske og natur, mens reformatorerne nægtede at skille sig af med deres tilvante, fejlslagne formodninger. Sun var lige så kompromisløs over for de radikale og de fremvoksende, marxistiske ideologer. Dette blev endnu mere afgørende efter 1919, da briterne, med præsident Woodrow Wilsons fulde støtte, forrådte deres kinesiske »allierede« fra Første Verdenskrig ved at bevare og udvide stormagternes koloniale »interessesfærer« i Kina og overgive magten over den tidligere tyske konces-

sion, Shandong-provinsen, ikke tilbage til Kina, men til Japan! Dette blev gnisten til en massiv modstandsbevægelse i Kina, kendt som 4. Maj-bevægelsen. Sun fremførte, at, endskønt 4. Maj-marxisterne (og den nye Sovjetrepublik) havde identificeret nogle af onderne ved den eksisterende, økonomiske orden og samfundsordenen, så havde de ikke brudt med de britiske aksiomer, hvis synspunkt var, at mennesket er et dyr. Marxisternes »videnskabelige materialisme«, sagde Sun, bryder ikke med socialdarwinisternes »den bedst egnedes overlevelse«-perversion af menneskeheden. I sine Forelæsninger om »De tre principper for folket« skrev Sun: »Klassekrig er ikke årsagen til samfundets fremskridt, det er en sygdom, der udvikler sig i løbet af samfundets fremskridt. Det, som Marx vandt gennem sine studier af samfundsmæssige problemer, var viden om sygdomme under samfundsmæssige fremskridts forløb. Derfor kan man kun kalde Marx for en samfundspatolog, ikke en samfundsfysiolog.« I 'Kinas afgørende problem' identificerede Sun marxismens rødder i Oplysningstidens ideologi med regering ved magt. Alt imens marxisterne var oprigtigt optaget af problemerne med fattigdom og undertrykkelse, så ignorerede de det fundamentale problem med skabelse af rigdom, som udelukkende fremkommer gennem at forstærke og mobilisere hele nationens skabende evner – det, Sun kaldte »loven for samfundsmæssigt fremskridt«. De unge marxister, skrev han i sine Forelæsninger, »har ikke erkendt, at Kina lider under fattigdom, ikke under en ulige fordeling af rigdom«.

De tre principper for folket

Det er vigtigt at bemærke, at Sun Yat-sen fulgte filosoffen Zhu Xi fra Song-renæssancen i og med, at han identificerede Den store Lære, fra Riternes Bog (som tidligere nævnt i sammenligning med Fortalen til Den amerikanske Forfatning) som værende kernen i Kinas højeste, moralske og intellektuelle tradition. På de indledende sider af hans udgivne Forelæsninger fra 1917-19, hvor han introducerer sit koncept med »De tre principper for folket«, skriver Sun: »Vi må genoplive ikke alene vor gamle moralskhed, men også vor gamle lære …, den Store Lære: Søge tingenes natur, udvid kundskabens grænser, gør formålet oprigtigt, ret tænkningen, kultiver personlig dyd, styr familien, reger staten, gør verden fredelig.« Han udvidede Kinas ansvar, som den Store Lære opfordrer til, i en passage, der ikke kan undgå at fremprovokere en refleksion over Xi Jinpings vision i dag: »Lad os afgive løfte om at opløfte de faldne og hjælpe de svage; vi vil dernæst, når vi er blevet stærke og ser tilbage på vore egne lidelser under Magternes politiske og økonomiske dominans, og vi ser svagere og mindre folkeslag gennemleve lignende behandling, rejse os og slå denne imperialisme på flugt. Så vil vi i sandhed udøve regering af staten og skabelse af en fredelig verden.« Suns »Tre principper for folket«, der tjente som det forenende princip for Den kinesiske Republik, var direkte inspireret af Abraham Lincolns tale ved Gettysburg, der definerede en ægte republik som værende »regering ved folket, af folket og for folket«. Suns Tre Principper er:

1) National suverænitet (ved folket)
2) Republikansk regering (af folket), og
3) Det almene Vel (for folket)

Samlet set, skrev Sun, »er disse Tre Principper identiske med Konfucius' håb om et Stort Almenvel« (eng. 'Commonwealth'). Sun identificerede også specifikt de psykologiske problemer, som potentielt kunne blokere for kinesernes vedtagelse og gennemførelse af disse Tre Principper. Han så en største fare i indflydelsen af britisk, radikal liberalisme blandt lederne af 4. Maj-bevægelsen, en indflydelse, der var underlagt den personlige direktion af Bertrand Russell, London fremmeste, psykologiske kriger. Sun, som Henry Carey før ham, udvalgte John Stuart Mill for kritik og fordømte, at han var fortaler for ekstrem, individuel frihed, der, advarede Sun, snart ville blive til »uhæmmet tøjlesløshed«. En sådan libertinisme ville ødelægge den nationale sammenhæng, nødvendig for samfundsmæssigt fremskridt, advarede han, og det kinesiske folk »vil blive et blad af løst sand«.

Den britiske krig imod Sun Yat-sen

Suns Republikanske Revolution i 1911 skræmte briterne. Revolutionen var ikke helt succesfuld, på den måde, at Sun Yat-sen blev tvunget til at indgå en aftale med lederen af Qing-dynastiets Hær, Yuan Shi-kai, der afgav løfte om at tilslutte sig den Republikanske Forfatning, som udarbejdedes under Suns direktiver. Med støtte fra briterne brød Yuan dette løfte og forsøgte endda at udråbe sig selv til Kejser. Selv om denne bestræbelse mislykkedes, så var resultatet af Yuans sabotage af republikken opdelingen af Kina i regioner, der blev regeret af konkurrerende krigsherrer. Briterne var glade for Yuan Shi-kai, og endnu gladere for krigsherrernes æra, eftersom et opdelt Kina, samt en svækkelse af Sun Yat-sen, beskyttede deres interesser. De vidste imidlertid, at Suns indflydelse var en trussel imod hele den asiatiske gren af Imperiet, eller mere. Forræderiet af Kina på Versailleskonferencen i 1919, der påtvang resten af verden sejrherrernes vilje, var blevet forudset af Sun Yat-sen i sin 'Kinas afgørende problemer.

Lord Bertrand Russell i Shanghai, oktober 1920, med sin ledsager, Dora Black.

Sun forudsagde, at Kinas støtte til briterne simpelt hen ville opmuntre dem til at hakke Kina op i småstykker, som priser til de stærkere nationer, der hjalp London med at ødelægge Tyskland. Dette var i overensstemmelse med, skrev Sun, »magtbalance«-mentaliteten i britisk geopolitik: »Når et andet land er stærkt nok til at kunne bruges, ofrer briterne sine egne allierede for at tilfredsstille dets ønsker, men når dette land bliver for svagt til at være til nogen nytte for dem, ofrer de det for at behage andre lande.« Han sammenlignede briternes relationer til sine allierede med en silkebondes forhold til sine silkeorme: »Efter at al silken er blevet trukket af kokonerne, bliver de tilintetgjort af ild eller brugt som fiskefoder.« Versailles var en total bekræftelse på Suns indsigt. For briterne repræsenterede Suns Internationale Udvikling af Kina den største, enkeltstående trussel i verden (USA var »trygt« i hænderne på den anglofile racist, Woodrow Wilson, på det tidspunkt), truslen om en genkomst af idéer og programmer under »Det amerikanske System«. Briterne anbragte deres førende, koloniale krigere i Kina for at forsøge at isolere Sun Yat-sen – Bertrand Russell og hans amerikanske modsvar, John Dewey. Russell tilbragte et år i Kina i 1920-21 og skrev en bog, Problemet med Kina, i 1922. Russell lagde skylden for Kinas tilbagestående, ikke på et århundredes britisk krigsførelse og udplyndring – men på konfucianisme! Han angreb den konfucianske tradition og lovpriste daoisme for sin anti-videnskabelige doktrin – i dag den Grønne doktrin – at mennesket må acceptere »naturen«, som den er, og således benægte den kristne (og konfucianske) overbevisning om menneskets skabende evner til at opdage universets love, og til at transformere naturen. Han gik så vidt som til at glorificere legalisten Qin Shi-huang fra det 3. århundrede f.Kr. for at brænde de konfucianske klassikere og lade konfucianske lærde levende begrave. Russells historiske skrifter havde en særlig skadelig virkning i Kina, eftersom hans bøger om filosofiens og videnskabens historie var blevet en standardkilde til »vestlig tænkning«. Især blev Leibniz, Østens største ven og dybeste analytiker af Kinas filosofiske bidrag, bagvasket af Russell som »forkæmperen for uvidenhed og oplysningsfjendtlighed«. Russells intentioner i Nietzsches tradition for Kina blev udtalt ganske åbenlyst: »Kina behøver en periode med anarki for at udvirke sin frelse.« Selv om John Dewey bevarede en formel forskel mellem sin »amerikanske pragmatisme« og Russells radikalisme i traditionen efter Hobbes og Nietzsche, har kineserne rent historisk, og helt korrekt, sammenkædet de to mænd som en fælles kilde til (falsk) viden om »vestlig tænkning«. Dewey, der var professor ved Columbia Universitetet, havde instrueret flere unge, kinesiske lærde i sin »dekonstruktion« af klassiske uddannelsesmetoder til fordel for en »lær-det-ved-at-gøre-det«-variant af pragmatisme. Han blev sendt til Kina direkte af Morgan-bankinteresser (Londons primære gren for kontrol over den amerikanske økonomi og ideologi) og gjorde tjeneste som journalist for Morgan-udgydelsen New Republic under sit to år lange ophold i Beijing.

Kulturrevolutionen – en britisk politik

Selv om den berygtede Kulturrevolution (1966-76) i Kina fandt sted næsten et halvt århundrede efter Russells og Deweys besøg i Kina, er jeg overbevist om, at dette nationale mareridt for det kinesiske folk kan spores tilbage til deres indflydelse. Kernen i dette hysteri udgjordes af Bertrand Russells anti-konfucianske polemik, eftersom den herskende klike under Kulturrevolutionen, kendt som Firebanden, førte en anti-konfucius-kampagne, der angreb de intellektuelle (inklusive især Zhou Enlai, den kinesiske leder, der var mest dedikeret til videnskabelig udvikling og fredelige relationer med Vesten) som værende »den stinkende niende kategori« (på en skala fra 1 til 9); vendte barnet mod sine forældre som en refleksion af Russells had til den konfucianske lov om at ære sine forældre; sendte studenter ud på landet for at lære af bønderne, som Dewey opfordrede til i sin af-skoling og sin »lær-ved-at-gøre«-polemik imod klassisk uddannelse; og afviste viden-

skab og teknologi til fordel for massive arbejdsprojekter, der var arbejdskraft-intensive, i overensstemmelse med Russells had til industriel udvikling og glorificering af den »ædle bonde«. Kinas åbning efter Mao Zedongs død og Kulturrevolutionens død har forandret verden på dramatisk vis og har bragt en stor del af den kinesiske befolkning ud af ekstrem fattigdom og gjort Kina til en betydningsfuld kraft for udvikling i verden. Der har også været en genopståen af interesse for konfucianisme, inklusive etablering af hundreder af Konfucius Institutter i hele verden, for at fremme kinesisk kultur og undervise i det kinesiske sprog. Under Xi Jinping har Kina udløst en endnu mere ambitiøs proces, der går videre end Sun Yat-sens store udviklingsplaner, gennem processen med den Nye Silkevej og nye, internationale finansinstitutioner, der højner levebrødet for folkeslagene i Asien, Afrika og Sydamerika gennem udstrakt infrastrukturudvikling og endda går videre, ud over udviklingen af biosfæren og strækker sig ud i rummet – samtidig med, at USA forlader sit rumprogram – for at anskue Jorden fra et Solsystems-perspektiv som helhed.

Afslutning

Vi har nu sluttet kredsen – bortset fra, at det ikke er en kreds, en cirkel, for vi har nu omformet og uddybet det, vi blot vagt forstod i begyndelsen. Vi begyndte med at påpege de revolutionerende, hidtil uhørte gennembrud for menneskeligt fremskridt, som Kina anfører – selv, mens du læser dette. Vi sagde, at præcis disse kinesiske initiativer blev opdaget tidligere og promoveret vidt omkring af Lyndon og Helga LaRouche under deres kampagne for den »Eurasiske Landbro« og relaterede kampagner fra 1990'erne og frem til nutiden – som baserede sig på Lyndon LaRouches udvikling af fysisk økonomi, oven på den oprindelige platform, der på et meget tidligere tidpunkt udarbejdedes af Gottfried Leibniz. Men, som vi viste, så havde Kinas revolutionære leder og geni fra begyndelsen af det 20. århundrede, Sun Yat-sen, ligeledes kæmpet for den samme politik, idet han baserede sig både på den sande forståelse af konfucianisme på en ene side – og på den anden side, på Alexander Hamiltons Amerikanske Økonomiske System, som han havde studeret og ivrigt vedtaget som ung mand – som en modsætning til Det britiske System, som han var voldsomt modstander af. Som modsætning til dette har vi profileret mere end et århundredes forsøg fra Det britiske Imperiums side på at kvæle enhver sand, videnskabelig forståelse i Kina – som en sådan tilnærmes af sand konfucianisme. Stands op et øjeblik, og kontraster dette til Londons forsøg på at slå den analoge bevægelse i Nordamerika ned. Fra 1688 og frem til Den amerikanske Revolution og Borgerkrigen søgte Imperiet at ødelægge os med militære midler – men det slog fejl. Dernæst, efter at slaveejerne, Londons stedfortrædere, tabte Borgerkrigen, vendte London sig mod undergravende virksomhed. På trods af alvorlige nederlag for London siden 1865, har de seneste seksogtyve år med Bush-familien og Obama været resultatet af denne britiske kampagne for ødelæggelse af USA. I det 19. århundrede forsøgte briterne at ødelægge Kina gennem militær aggression, narkotika og alle former for ødelæggelse. De synes at have haft held til det, men så blev de tvunget til at sende Lord Bertrand Russell og John Dewey af sted for at ødelægge Kina endnu engang i det 20. århundrede. Med den katastrofale kulturrevolution (1966-76) syntes Kina at være ødelagt for altid – men nej! Under Deng Xiaoping kom Kina sig igen – noget lig den måde, Rusland er kommet sig igen under Vladimir Putin, efter landets ødelæggelse gennem britisk efterretningstjenestes »frihandels«-svindlere i 1990'erne – selv om Kinas og Ruslands tilfælde er afgørende forskellige. Bertrand Russell er død, lykkeligvis, men hans plan og hans mentalitet hersker fortsat. Dette er den Bertrand Russell, der i 1946 i Bulletin for Atomforskere skrev, at Sovjetunionen må ødelægges gennem atombomber, hvis landet nægter at knæle ned. Dette er, hvad hans arvtagere har planer om for Kina (og Rusland, og deres allierede) i dag. Storbritannien har imidlertid ikke længere nogen betydelige atomstyrker. Det er Barack Obama, der må udføre dette angreb for London, og det er Barack Obama, der må fjernes, nu, hvis et atomart holocaust skal forhindres. Den mislykkede kultur forsøger at gøre det af med den succesfulde kultur, i det korte øjeblik, den endnu har tilbage, hvor den stadig har kapaciteten til at gøre det. Menneskehedens langtrækkende historie, der strækker sig ind i fremtiden – hvis den gør det – formes i disse aktuelle timer. Hvis vi lykkes, er det konfucianske Store Almenvel inden for vor rækkevidde.

Bibliografi:

Michael Billington: »The Deconstructionists' Assault on China's Cultural Optimism«, Fidelio, Efterår 1997.

Michael Billington: »Toward the Ecumenical Unity of East & West: The Renaissances of Confucian China and Christian Europe«, Fidelio, Sommer 1993.

Dr. Cui Hongjian: »Konfucius i Kina i dag« (dansk), tale ved Schiller Instituttets konference i Frankfurt, Tyskland, april 2013.

Robert M. Wesser and Mark Calney: »Sun Yat-sen's Legacy and the American Revolution«, EIR, 28. okt. 2011.

Xi Jinping, Speech to the Sept. 24, 2014 meeting of the International Confucian Association.

Denne artikel bragtes første gang i Executive Intelligence Review (EIR), 10. april 2015. Artiklen har ikke tidligere været oversat til dansk.

[i] Konceptet om interessernes harmoni blev udviklet af Abraham Lincolns økonom, Henry C. Carey, som i 1851 udgav bogen 'Interessernes Harmoni: landbrug, varefremstilling og handel'.